

л о я н - То съмнало вече...Какво има, Сеславе?

с л а в - Лоши новини, Иваница!

л о я н - Какво? Говори!

с л а в - Нося ти отговор ^{а, на} ~~от~~ латинците...Приеха ни като люде, които трябва да се ^{звучат} обръщат към тях като ^{супи} ~~роби~~ към ^{пошени} ~~гос-~~ подаря си. ^{Мече зоват само "Юбилис вил Иоанициус"} Те се обръщат към теб с думите: "Носили виро, ^{Юбилис} ~~Иоаницио~~". - Благородния мъж Йоанициус. Един вид - ^{ти} си ^{бил} длъжен да се обръщаш към тях, не като цар към равни, а като роб към господарите си. Искат да сложиш оръжието и престола си, като заплашват, че в противен случай ще се вдигнат против тебе, ще опустошат и обърнат в пепел земите ни, които си владееел не по право, тъй като си изгонил от тази област ^{9-та} ~~ромеите~~ - техните законни владетели. И щели да те върнат в предишното ти робско състояние...

л о я н - Достатъчно!

с л а в - Ще дигаш ли опълчението?

л о я н - ^{Потисни} ~~Рано е още!~~ Седни, Сеславе и пиши!

Сеслав взема свитък и перо.

"До славния константинополски император Балдуин. Земята, която владее аз, я притежавам много по-справедливо, отколкото ти Константинопол. Защото аз си възвърнах земята, която моите прадеди бяха загубили, а вие завладяхте ромейската империя, която ни най-малко не ви принадлежи. И самоволно, без никакво основание присвоихте короната на византийските василевси. А кой на кого ще бъде роб - ще реши бог, който се противопоставя на надмекните, благославя смирените, въздига справедливите и наказва тия, които носят на рамото си лъжливи кръстове.